

Danmark har gennem tiltrædelsen i 1982 af Den Europæiske Naturbeskyttelseskonvention (jf. bemærkningerne til nr. 25) forpligtet sig til at føre kontrol med indførelsen af ikke naturligt hjemmehørende arter m.m. jf. konventionens artikel 11.2.b. Princippet herom gælder også ifølge rekommandationer og lignende fra bl.a. Europarådet, som Danmark har tiltrådt og findes også i art. 196 i FN's Havretskonvention. Den foreslåede ændring af loven skal derfor også ses som et led i opfyldelsen af disse internationale forpligtelser.

Reglen i *stk. 2* omfatter kun planter, som ikke tilhører den naturligt hjemmehørende vildtlevende flora, idet spørgsmålet om re-introduktion af vilde plantearter, der tidligere har levet i Danmark, og en kontrol af denne næppe vil være relevant. Baggrunden for reglen er i øvrigt, at det danske natur- og kulturlandskab i stadig større omfang får tilført planter, som ikke er naturligt hjemmehørende. Det er imidlertid ikke hensigten, at bestemmelsen skal bruges til generelt at stoppe denne udvikling, som i mange henseender kan være til gavn for navnlig jordbruget. Bestemmelsen skal også i øvrigt anvendes yderst restriktivt og her alene til formål at hindre, at der udsættes og sås planter, som vil kunne spredes til den vilde natur og her få en kraftigt dominerende plads på bekostning af andre arter.

Dette beskyttelsesbehov gælder især for så vidt angår de naturtyper, som er nævnt i § 43 og § 43 a. Her vil man normalt kunne sætte som vilkår i forbindelse med behandlingen af sager om dispensation til tilplantning og lign. af disse områder, at der ikke sker udplantning eller såning af sådanne fremmede planter (jf. i øvrigt pkt. 3 i bemærkningerne til nr. 10, 12 og 13 om § 43 m.v.). Miljøministeren vil præcisere dette overfor amtsrådene og Hovedstadsrådet i det kommende cirkulære jf. § 43 b, *stk. 5*. Udnyttelsen af bestemmelsen i *stk. 2*, vil alene ske efter forhandling med Landbrugsministeriet samt landbrugs- og skovbrugserhvervet.

Det bemærkes, at i det omfang der fastsættes regler om, at såning eller udplantning af bestemte planter kræver tilladelse, vil der også med hjemmel i *stk. 2* kunne fastsættes regler om bl.a., på hvilke vilkår eller i hvilke områder dette kan ske, således at der eventuelt tilvejebringes en almindelig reguleringsordning vedrørende disse planter, hvis dette administrativt set er mere hensigtsmæssigt end et konkret tilladelsessystem.

I *stk. 3* er bestemmelsens gyldighedsområde fastsat til fiskeriterritoriet. Om baggrunden herfor henvises til bemærkningerne ovenfor til *stk. 1* om FN's Hav-

retskonvention og til bemærkningerne til nr. 28, hvor der er foreslået en lignende ændring til § 60.

Til nr. 28

Naturfredningsloven § 60 giver ministeren adgang til at foretage reguleringer på havområderne til varetagelse af de hensyn, der er nævnt i lovens formålsparagraf.

Fredninger efter § 60 anvendes til sikring af væsentlige natur- og kulturhistoriske værdier samt til regulering af interessekonflikter mellem disse områder og friluftsliv/erhvervsinteresser. Efter de gældende bestemmelser kan en række af disse interesser ikke varetages gennem naturfredningsloven udenfor grænserne af søterritoriet.

Forslaget om at lade loven gælde også på fiskeriterritoriet, herunder indre farvande, skal ses som en konsekvens af den i 1982 gennemførte ændring af lov om jagt- og vildtforvaltning. Ved lov nr. 294 af 9. juni 1982 er bl.a. bestemmelser om jagttider og fredningsbestemmelser udvidet til også at omfatte fiskeriterritoriet. I bemærkningerne til lovforslaget (Folketingstidende 1981/82, tillæg A, sp. 221) er som begrundelse herfor bl.a. henvist til, at det ikke er rimeligt, at visse totalfredede dyr, med mindre lovens geografiske område udvides, lovligt kan fanges i den del af fiskeriterritoriet, der ligger udenfor søterritoriet. Tilsvarende gælder med hensyn til naturfredningsloven. Hertil kommer, at Ramsar-områder og EF-fuglebeskyttelsesområder kan strække sig ud over søterritoriet.

En lignende bestemmelse findes i lov om miljø- og genteknologi.

Danmark har, jf. bemærkningerne til nr. 26, den 9. september 1982 ratificeret konventionen af 19. september 1979 om beskyttelse af Europas vilde dyr og planter samt naturlige levesteder («Den europæiske naturbeskyttelseskonvention») og den 5. august 1982 konventionen af 23. juni 1979 om beskyttelse af migrerende arter af vilde dyr («Bonn-konventionen om migrerende dyrearter»). Begge konventioner pålægger de ratificerende stater at træffe foranstaltninger til beskyttelse af trækkende arter, der forekommer indenfor deres jurisdiktionsområde. Et betydeligt antal fugles trækruter går over havområder, der ligger udenfor søterritoriet, men indenfor fiskeriterritoriet. På disse havområder forekommer i perioder betydelige koncentrationer af fugle. Generelt er danske havområder i øvrigt – også udenfor søterritoriet – af international betydning som raste-, og overvintrings- og fældningsområder for en række fuglearter.